

færdsstaten, som vi har i Europa. I hver enkel af de europæiske nationer er der i dag skabt en velfærdsstat, der er anderledes end den amerikanske model eller samfundene i Asien og Latinamerika. En dansk eller tysk velfærdsstat har ikke den samme gennemslagskraft i forhold til USA's markedsstat, men 15 velfærdsstater i Europa har med en fælles valuta en meget stor gennemslagskraft.

Samarbejdet om sund finanspolitik, fair skatteforhold og en stærk valutaalliance i form af euroen, der beskytter medlemslandene mod finansmarkedernes spekulationspres på vore samfund - det bidrager til at sikre velfærdsstaten og danner en stabil ramme for det enkelte lands fortsatte udvikling og forbedring af dets velfærdsmodel. Deltagelse i eurosamarbejdet og den øgede indflydelse, der følger heraf, er en historisk chance for at sætte lønmodtagerne og de svageste gruppers værdier og interesser på en international dagsorden.

Den chance må vi ikke gå glip af. Jeg ser et menneskeligt og socialt hovedbudskab fra Europa til resten af verden: Et velfærdssamfund, hvor vi tager hånd om hinanden og giver alle muligheder, er et værdigrundlag, der har vist sig som det mest menneskelige og overlevelsedygtige, men i virkeligheden også det mest dynamiske. Den fælleseuropæiske ide om velfærdsstaten betyder, at EU står på menneskets side over for globaliseringens negative sider.

Det kan knyttes til to rammer: WTO og ILO, hvor EU kan koordinere sine kræfter bedre og sikre, at de ILO-standarde også bliver gennemført. EU kan i samarbejdsaftaler med for eksempel Latinamerika presse og lægge vægt på, at ILO-standarde også gennemføres i landene, vi samarbejder med. Det rigtige forum er nok stadigvæk WTO. Her stilles der også store krav til EU om at forstå budskabet fra ulandene - at forudsætningen for, at de kan leve op til kravene, er stærkere udvikling og mere bistand. Rammerne er både WTO, ILO og på sigt de bilaterale aftaler.

EU og eurosamarbejdet indebærer en balance mellem de opgaver, som bedst løses i fællesskabsregi, og de opgaver, som bedst varetages af medlemslandene selv. I eurosamarbejdet er svaret på globaliseringen en fælles valuta og fælles penge- og valutapolitik, mens det enkelte land selv har ansvaret for finans-, arbejdsmar-

keds-, social- og skattepolitikken og for at indrette dets velfærdssamfund.

Det logiske svar på globaliseringens udfordringer er både et fælles svar og et nationalt svar. Hvis man - som jeg - mener, at demokratiets og menneskets prioriteringer skal bestemme noget, så må vi samarbejde på tværs af landegrænser i et større område - og i Europa er EU til rådighed.

Derfor er euroen ikke elitens projekt, men for almindelige folk og familier med jævne indkomster, der har brug for et stærkt velfærdssamfund. I det danske samfund har vi love og regler, fordi de økonomisk stærke ikke skal dominere de små i samfundet. Sådan er det også i Europa. Vi har fælles regler, fordi de store ikke skal dominere over de små. Fordi internationale grænseoverskridende finanskræfter ikke må dominere.

Globalisering og tendensen til, at de hårde markedskræfter udstøder folk, skyldes ikke EU. Tværtimod er dette samarbejde i vores del af verden det eneste mulige modsvar til de negative sider af globaliseringen. EU er på vores side, hvis vi skal undgå at de globale markedskræfter sætter sig på Danmark og skaber social udstødning. Globaliseringens negative sider kan ikke alene besvares af nationalstaten, men må besvares ved et samarbejde mellem en gruppe lande. Vi får kun selvstændighed over pengepolitikken gennem et samarbejde. Den selvstændighed, vi har afgivet på grund af globaliseringen, kan vi kun få tilbage sammen med de andre. Det regionale samarbejde er det eneste modsvar over for globalisering, fordi nationalstaten ikke længere er nok.

Nationalstaten Danmark står derfor *ikke* over for yderligere begrænsninger - men kan genvinde og styrke medbestemmelse og selvstændighed gennem samarbejde regionalt i EU.

Det er for mig et afgørende argument for et JA til den fælles valuta den 28. september.

Ad spm. nr. S 2815

Fra skatteministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Kim Behnke stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 8853, lød således: